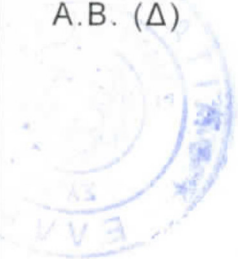

A.B. (Δ)

Αριθμός 1976/2015

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 11 Μαρτίου 2015 με την εξής σύνθεση: Ε. Γαλανού, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύουσα, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Α.-Γ. Βώρος, Ε. Νίκα, Σύμβουλοι, Ειρ. Σταυρουλάκη, Ι. Δημητρακόπουλος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 24 Σεπτεμβρίου 2013 αίτηση:

της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "ΛΑΒΑ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ & ΛΑΤΟΜΙΚΗ Α.Ε.", που εδρεύει στην Παιανία Αττικής (19,3 χλμ. Λεωφόρου Μαρκοπούλου), η οποία παρέστη με τους δικηγόρους: 1) Λάμπρο Κοτσίρη (Α.Μ. 1509) και 2) Νικόλαο Κοσμίδη (Α.Μ. 23252), που τους διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο,

κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Κότσικα αρ. 1Α και Πατησίων), η οποία παρέστη με το δικηγόρο Βασίλειο Τουντόπουλο (Α.Μ. 20609), που τον διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα εταιρεία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 3793/2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του εισηγητή, Παρέδρου Ι. Δημητρακόπουλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τους πληρεξούσιους της αναιρεσείουσας εταιρείας, οι οποίοι ανέπτυξαν και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησαν να γίνει δεκτή η αίτηση και τον πληρεξούσιο της καθ' ης Επιτροπής, ο οποίος ζήτησε την

./.

απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 975397, 3695488-90, 3651783-87/2013 ειδικά γραμμάτια παραβόλου, σειράς Α').

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναίρεση της 3793/2012 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή της ήδη αναιρεσείουσας εταιρείας κατά της 517/VI/3.3.2011 απόφασης της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Με την τελευταία απόφαση (α) αποδόθηκε στην αναιρεσείουσα, αφενός, παράβαση των άρθρων 2 του ν. 703/77 και 86 της ΣυνθΕΟΚ, για απαγόρευση - παρεμπόδιση παράλληλων εξαγωγών και για παροχή έκπτωσης πίστης, για τα χρονικά διαστήματα από 20.07.1990 έως 31.12.1995 και από 5.7.1991 έως 31.12.1992 αντίστοιχα και, αφετέρου, παράβαση των άρθρων 1 του ν. 703/77 και 85 της ΣυνθΕΟΚ για απαγόρευση - παρεμπόδιση παθητικών πωλήσεων, από 20.07.1990 έως και 31.12.1995, (β) υποχρεώθηκε η αναιρεσείουσα να παύσει τις ανωτέρω παραβάσεις και απευθύνθηκε σε αυτήν σύσταση να παραλείπει ανάλογες συμπεριφορές στο μέλλον και (γ) επαπειλήθηκε σε βάρος της πρόστιμο, σε περίπτωση τυχόν συνέχισης ή επανάληψης των διαπιστωθεισών παραβάσεων, ίσο, για καθεμία παράβαση, με το 3% των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης της προηγούμενης των παραβάσεων χρήσης.

3. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση στρέφεται ρητώς μόνο κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Ωστόσο, διάδικος στην παρούσα αναιρετική δίκη, ως παθητικώς νομιμοποιούμενη μαζί με την τελευταία, είναι επίσης η εταιρεία ΕΛΚΕΤΕΚ Α.Ε. (πρώην ΕΛΣΙΜΕΤ Α.Ε.), η οποία παρενέβη στη δίκη ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου και η παρέμβασή της αυτή έγινε

./. .

δεκτή με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση (πρβλ. ΣτΕ 3262/2011 επταμ., 2140/2003). Εξάλλου, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, αντίγραφα της κρινόμενης αίτησης και της από 23.10.2013 πράξης του Προέδρου του Β΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας περί ορισμού δικασίμου και εισηγητή κοινοποιήθηκαν νομότυπα στην προαναφερόμενη εταιρεία, σύμφωνα με το άρθρο 21 παρ. 4 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8) όπως ισχύει. Επομένως, η υπό κρίση αίτηση ασκείται παραδεκτώσ από την άποψη αυτή, παρά τη μη παράσταση της εν λόγω εταιρείας κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο.

4. Επειδή, με το άρθρο 12 παρ. 1 του Ν. 3900/2010, αντικαταστάθηκαν οι παράγραφοι 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8) ως εξής: «3. Η αίτηση αναιρέσεως επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης αποφάσεως προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. 4. Δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης αναιρέσεως όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ [...]». Κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, προκειμένου να κριθεί παραδεκτή αίτηση αναίρεσης, απαιτείται η συνδρομή των προϋποθέσεων και των δύο παραγράφων (βλ. ΣτΕ 1873/2012 επταμ. κ.ά.). Ειδικότερα, η αίτηση αναίρεσης ασκείται παραδεκτώσ, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, όπως τροποποιήθηκε με την προπαρατεθείσα διάταξη του ν. 3900/2010, μόνον όταν προβάλλεται από το διάδικο με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο, είτε ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας επί του συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, ήτοι επί ζητήματος ερμηνείας διάταξης νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, η οποία

(ερμηνεία) είναι κρίσιμη για την επίλυση της ενώπιον του Δικαστηρίου αγόμενης διαφοράς, είτε ότι η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης επί του συγκεκριμένου νομικού ζητήματος, η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία για τη διάγνωση της οικείας υπόθεσης, έρχεται σε αντίθεση προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου (βλ. ΣτΕ 4163/2012 επταμ., 2177/2011 επταμ., 3971/2011, 3873/2013, 2375/2013 εν συμβ. κ.ά.), ως τέτοια δε νομολογία νοείται η διαμορφωθείσα επί αυτού τούτου του κρίσιμου νομικού ζητήματος (βλ. ΣτΕ 4163/2012 επταμ., 507/2014 κ.ά.).

5. Επειδή, εν προκειμένω, περίπτωση εφαρμογής της ως άνω παραγράφου 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 και, συνεπώς, απαράδεκτο της κρινόμενης αίτησης λόγω του ότι το ποσό της διαφοράς είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ, δεν συντρέχει, πρέπει δε να απορριφθούν τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με το υπόμνημα της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Και τούτο, διότι η κρινόμενη διαφορά, ενόψει του ρυθμιστικού περιεχομένου της ως άνω πράξης της Επιτροπής Ανταγωνισμού, δεν έχει συγκεκριμένο χρηματικό αντικείμενο (πρβλ. ΣτΕ 764/2014 επταμ., 1375/2014 κ.ά.).

6. Επειδή, ο ν. 703/1977, που ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, ορίζει, στο άρθρο 9 (όπως αυτό ίσχυε κατά το χρόνο έκδοσης της προσβληθείσας με την προσφυγή πράξης), ότι "1. Η Επιτροπή Ανταγωνισμού αν, μετά από σχετική έρευνα που διεξάγεται είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν καταγγελίας [...], διαπιστώσει παράβαση της παρ. 1 του άρθρου 1 και [του] άρθρ[ου] 2 [του ν. 703/1977] ή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, μπορεί με απόφασή της: α) να υποχρεώσει τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ή τις ενώσεις επιχειρήσεων να παύσουν την παράβαση και να παραλείπουν αυτή στο μέλλον, β) [...], γ) να απευθύνει συστάσεις σε περίπτωση παράβασης των άρθρων 1, 2 και 2α [του ν. 703/1977] και να απειλήσει πρόστιμο ή

χρηματική ποινή ή και τα δύο, σε περίπτωση συνέχισης ή επανάληψης της παράβασης, δ) να θεωρήσει ότι κατέπεσε το πρόστιμο ή η χρηματική ποινή ή και τα δύο, όταν με απόφασή της βεβαιώνεται η συνέχιση ή επανάληψη της παράβασης, ε) να επιβάλλει πρόστιμο στις επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων που υπέπεσαν στην παράβαση. [...] 2. Το κατά την προηγούμενη παράγραφο επιβαλλόμενο ή απειλούμενο πρόστιμο μπορεί να φτάνει μέχρι ποσοστού δεκαπέντε τοις εκατό (15%) των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης της χρήσης κατά την οποία έπαυσε η παράβαση ή, αν αυτή συνεχίζεται μέχρι την έκδοση της απόφασης, της τρέχουσας χρήσης ή της προηγούμενης της παράβασης χρήσης αντιστοίχως. [...].” Ο ν. 703/1977 δεν προβλέπει παραγραφή των παραβάσεων των άρθρων του 1 και 2 ή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης Ευρωπαϊκής Κοινότητας (άρθρ. 85 και 86 της Συνθήκης Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας) ούτε, περαιτέρω, χρόνο παραγραφής της εξουσίας της Επιτροπής Ανταγωνισμού να καταλογίζει σε επιχειρήσεις τέτοιες παραβάσεις και να επιβάλλει σε αυτές ένα ή περισσότερα από τα αναφερόμενα στο άρθρο 9 μέτρα. Εξάλλου, ο Κανονισμός 2988/74 του Συμβουλίου, “περί παραγραφής του δικαιώματος διώξεως και εκτελέσεως των αποφάσεων στους τομείς του δικαίου των μεταφορών και του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας” (ΕΕ L 319/29.11.1974, σελ. 1 – Ειδική Έκδοση για την Ελλάδα, Κεφάλαιο 7, Τόμος 1, σελ. 241), ο οποίος ίσχυε κατά το χρόνο διάπραξης των παραβάσεων που καταλογίσθηκαν στην αναιρεσείουσα με την παραπάνω πράξη της Επιτροπής Ανταγωνισμού, ορίζει, στο άρθρο 1, ότι «1. Το δικαίωμα της [Ευρωπαϊκής] Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα ή κυρώσεις για παραβάσεις των διατάξεων του δικαίου [...] του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας υπόκειται σε προθεσμία παραγραφής : α) τριών ετών όσον αφορά τις παραβάσεις των διατάξεων που αφορούν τις αιτήσεις ή κοινοποιήσεις των επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων, την παροχή πληροφοριών ή τη διεξαγωγή ελέγχων, β) πέντε ετών όσον αφορά τις

λοιπές παραβάσεις. 2. Η παραγραφή αρχίζει από την ημέρα που διαπράχθηκε η παράβαση. Πάντως για τις διαρκείς ή κατ' εξακολούθηση παραβάσεις η παραγραφή αρχίζει μόνο από την ημέρα παύσης της παραβάσεως.», στο άρθρο 2, ότι «1. Κάθε πράξη της Επιτροπής ή Κράτους μέλους που ενεργεί κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής η οποία αποσκοπεί στη διενέργεια ανακρίσεως ή στη δίωξη της παραβάσεως επιφέρει διακοπή της παραγραφής. [...]. 2. [...]. 3. Η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από το τέλος κάθε διακοπής. Η παραγραφή πάντως επέρχεται τó αργότερο κατά την ημέρα που λήγει χρονική περίοδος ίση με το διπλάσιο του χρόνου παραγραφής χωρίς η Επιτροπή να έχει επιβάλει πρόστιμο ή ποινή. Η χρονική αυτή περίοδος παρατείνεται κατά το χρονικό διάστημα κατά το οποίο αναστέλλεται η παραγραφή σύμφωνα με το άρθρο 3.» και, στο άρθρο 3, ότι «Η παραγραφή του δικαιώματος διώξεως αναστέλλεται για όσο χρόνο διαρκεί η διαδικασία προσβολής της αποφάσεως της Επιτροπής ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.». Παρόμοιες διατάξεις περιέχει και το άρθρο 25 του ήδη ισχύοντος Κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης (ΕΕ L 1/4.1.2003 σελ. 1 έπ.).

7. Επειδή, η αρχή της ασφάλειας του δικαίου, η οποία κατοχυρώνεται τόσο στο Σύνταγμα (βλ. ΑΕΔ 4/2013, ΣτΕ Ολομ. 2034/2011 κ.ά.) όσο και στο πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο, ως γενική αρχή αυτού (βλ. λ.χ. ΔΕΚ μειζ. συνθ. 18.11.2008, C 158/07, Förster, σκέψη 67), επιβάλλει, ιδίως, τη σαφήνεια και την προβλέψιμη εφαρμογή των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού (βλ. ΣτΕ 2811/2012 επταμ.), στο πλαίσιο του οποίου πρέπει να τηρείται με ιδιαίτερη αυστηρότητα, δεδομένου ότι πρόκειται για διατάξεις που μπορούν να έχουν σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις στους ενδιαφερόμενους (πρβλ. ΣτΕ 144/2015, ΔΕΚ 8.12.2007, C-409/04, Teleos κ.ά., σκέψεις 45 και 48 και ΔΕΚ μειζ. συνθ. 16.9.2008, C-288/07, Isle of Wight Council κ.ά., σκέψη 47).

Ειδικότερα, η ως άνω θεμελιώδης αρχή απαιτεί η κατάσταση του επιχειρηματία, όσον αφορά την εκ μέρους του τήρηση των κανόνων του δικαίου του ανταγωνισμού, να μην μπορεί να τίθεται επ' αόριστον εν αμφιβόλω (πρβλ. ΔΕΕ 5.5.2011, C 201/10 και C 202/10, Ze Fu Fleischhandel και Vion Trading, σκέψη 32). Συνακόλουθα, για τον καταλογισμό παραβάσεων των κανόνων αυτών και, περαιτέρω, για την επιβολή στον παραβάτη οποιουδήποτε από τα δυσμενή μέτρα που προσδιορίζονται στο άρθρο 9 παρ. 1 του ν. 703/1977, απαιτείται να εφαρμόζεται προθεσμία παραγραφής, η οποία πρέπει να ορίζεται εκ των προτέρων και να είναι επαρκώς προβλέψιμη από τον ενδιαφερόμενο επιχειρηματία (πρβλ. ΔΕΕ 5.5.2011, C 201/10 και C 202/10, Ze Fu Fleischhandel και Vion Trading, σκέψεις 32-35, ΕΔΔΑ 9.1.2013, 21722/2011, Volkov v. Ukraine, σκέψεις 136-140 και ΕΔΔΑ 3.3.2015, 12655/09, Dimitroni v. Bulgaria, σκέψεις 45-46, 56). Η τοιαύτη παραγραφή πρέπει επίσης να έχει εύλογη διάρκεια, δηλαδή να συνάδει προς την αρχή της αναλογικότητας, ώστε, αφενός, να επιτρέπει τον αποτελεσματικό έλεγχο της τήρησης των ως άνω κανόνων, χωρίς, όμως, να ενθαρρύνει τυχόν απραξία της Επιτροπής Ανταγωνισμού και, αφετέρου, να μην αφήνει τους επιχειρηματίες έκθετους σε μακρά περίοδο ανασφάλειας δικαίου και στον κίνδυνο να μην είναι πλέον σε θέση, μετά την παρέλευση μακρού χρόνου, να αμυνθούν προσηκόντως έναντι σχετικών κατηγοριών (πρβλ. ΔΕΕ 5.5.2011, C 201/10 και C 202/10, Ze Fu Fleischhandel και Vion Trading, σκέψεις 37-38 και 45-47). Συνεπώς, δεν συνάδει προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου η παράλειψη πρόβλεψης στο ν. 703/1977 (και γενικά στην ημεδαπή νομοθεσία) παραγραφής σε σχέση με τις παραβάσεις των άρθρων 1 και 2 του νόμου αυτού ή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης Ευρωπαϊκής Κοινότητας (άρθρ. 85 και 86 της Συνθήκης Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας), καθώς και σε σχέση με την εξουσία της Επιτροπής Ανταγωνισμού να καταλογίζει σε επιχειρήσεις τέτοιες παραβάσεις και να τους επιβάλει κάποιο από τα μέτρα του άρθρου 9 παρ.

1. Περαιτέρω, σε υπόθεση όπως η παρούσα (όπου αποδόθηκαν στην αναιρεσείουσα παραβάσεις των άρθρων 1 και 2 του ν. 703/1977 και των άρθρων 85 και 86 της ΣυνθΕΟΚ, από το 1990 έως το 1995) είναι κατ' αναλογία εφαρμοστέοι οι προεκτεθέντες κανόνες παραγραφής του Κανονισμού 2988/74, η εφαρμογή δε αυτή μπορούσε να προβλεφθεί επαρκώς από έναν συνετό και επιμελή επιχειρηματία (πρβλ. ΔΕΕ 5.5.2011, C 201/10 και C 202/10, Ze Fu Fleischhandel και Vion Trading, σκέψη 35).

8. Επειδή, με την προσφυγή της, η αναιρεσείουσα προέβαλε, κατ' επίκληση, ιδίως, των Κανονισμών 1/2003 (άρ. 25) και 2988/74 και των αρχών της ασφάλειας του δικαίου, της σταθερότητας των εννόμων καταστάσεων, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της νομιμότητας και της χρηστής διοίκησης, ότι οι παραβάσεις που της αποδόθηκαν με την επίμαχη πράξη της Επιτροπής Ανταγωνισμού είχαν παραγραφεί και, συνεπώς, η πράξη αυτή ήταν παράνομη και ακυρωτέα. Το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο έκρινε αβάσιμο τον ανωτέρω λόγο, με το ακόλουθο σκεπτικό: "[...] το ζήτημα της παραγραφής της εξουσίας των εθνικών αρχών, όταν καλούνται να εφαρμόσουν σε μία περιοριστική του ανταγωνισμού πρακτική, πέραν των εθνικών και τους κοινοτικούς κανόνες του ανταγωνισμού, καταλείπεται – και στην τελευταία αυτή περίπτωση – στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, σύμφωνα με τη γενική αρχή της θεσμικής και δικονομικής αυτονομίας, η οποία διέπει τη δράση των αρμόδιων διοικητικών αρχών κατά την επιβολή κυρώσεων για παραβάσεις των κοινοτικών εν γένει διατάξεων. Στο ν. 703/1977, που ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, δεν περιλαμβάνεται σχετική πρόβλεψη, ενώ η πενταετής παραγραφή που θεσπίζει το άρθρο 42 του ν. 3959/2011 (ΦΕΚ 93 τ. Α'), καταλαμβάνει μόνο τις παραβάσεις που έχουν τελεσθεί πριν από την έναρξη ισχύος του και δεν έχουν καταστεί εκκρεμείς ενώπιον της Επιτροπής Ανταγωνισμού (άρθρ. 50 παρ.6), η διάκριση δε αυτή, ερειδόμενη σε αντικειμενικό κριτήριο, είναι συνταγματικώς θεμιτή, μη

αντιβαίνουσα στην αρχή της ισότητας. Επομένως, η Επιτροπή Ανταγωνισμού, επιλαμβανόμενη, κατά το χρόνο ισχύος του προαναφερόμενου νόμου (703/1977), παραβάσεων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής τόσο των εθνικών διατάξεων του ανταγωνισμού όσο και των συναφών κοινοτικών, οφείλει, σε συμμόρφωση προς την αρχή της ισοδυναμίας, να τηρεί κατά την έκδοση της αποφάσεώς της και επί των τελευταίων αυτών (κοινοτικών παραβάσεων) την αρχή της εύλογης προθεσμίας, η οποία (εύλογη προθεσμία) εκτιμάται κάθε φορά σε συνάρτηση προς τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως. Η μη τήρηση ωστόσο, της αρχής αυτής ασκεί επιρροή επί του κύρους της διοικητικής διαδικασίας και της σχετικής αποφάσεως, μόνον όταν αποδεικνύεται ότι η παρέλευση υπερβολικού χρόνου είχε επίπτωση στην ικανότητα των επιχειρήσεων να αμυνθούν αποτελεσματικά, άλλως συνεπάγεται απλώς μείωση των προβλεπόμενων κυρώσεων [...]. Στην προκειμένη περίπτωση, κατά τα προεκτεθέντα, η ένδικη καταγγελία υποβλήθηκε στην Επιτροπή Ανταγωνισμού το έτος 1995 και η διερεύνηση της υποθέσεως άρχισε δέκα έτη μεταγενέστερα. Στη συνέχεια η εισήγηση και η έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως έλαβαν χώρα, αντίστοιχα, τα έτη 2010 και 2011. Λαμβάνοντας υπόψη την περιπλοκότητα της υποθέσεως, τη σημασία αυτής και τη συμπεριφορά που επέδειξαν οι εμπλεκόμενοι, διαπιστώνεται ότι η διαδικασία ενώπιον της εν λόγω Επιτροπής διήρκεσε πέραν του επιβαλλόμενου από τις περιστάσεις εύλογου χρόνου. Η υπέρβαση όμως του χρόνου αυτού ουδόλως αποδεικνύεται ότι έθιξε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, η οποία περιορίζεται να υποστηρίξει αορίστως ότι, για τον ανωτέρω λόγο, περιήλθε σε αδυναμία να αναζητήσει όλα εκείνα τα έγγραφα που θα επιβεβαίωναν πλήρως τους ισχυρισμούς της ότι δεν υπέπεσε στις συμπεριφορές που της αποδόθηκαν, οι οποίες, κατά τα προαναφερθέντα, βασίσθηκαν σε στοιχεία που προσκομίσθηκαν από την ίδια (πρακτικά συναντήσεων μεταξύ εκπροσώπων των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων).

Ενόψει αυτών, νομίμως η Επιτροπή Ανταγωνισμού, με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαπίστωσε τις προεκτιθέμενες παραβάσεις και περιορίσθηκε – χωρίς την επιβολή προστίμων – α) να απευθύνει σ' αυτή (προσφεύγουσα) σύσταση για παράλειψη ανάλογων συμπεριφορών στο μέλλον και β) να την απειλήσει με πρόστιμο σε περίπτωση τυχόν συνεχίσεως ή επαναλήψεως αυτών, όσα δε αντίθετα υποστηρίζονται είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.”

9. Επειδή, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η παραπάνω κρίση του Εφετείου είναι μη νόμιμη και ότι στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία (και εφαρμογή) των κοινοτικών Κανονισμών και αρχών του δικαίου που είχε, κατά τα προεκτεθέντα, επικαλεσθεί με την προσφυγή της. Προς θεμελίωση του παραδεκτού του λόγου, προβάλλει ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας επί του συγκεκριμένου νομικού ζητήματος. Ο τελευταίος αυτός ισχυρισμός είναι βάσιμος και, συνεπώς, ο λόγος προβάλλεται παραδεκτώς. Περαιτέρω, είναι και βάσιμος, διότι, εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 7, ήταν κατ' αναλογίαν εφαρμοστέες οι διατάξεις του Κανονισμού 2988/74, σύμφωνα με τις οποίες οι καταλογισθείσες στην αναιρεσείουσα παραβάσεις, όπως και η εξουσία της Επιτροπής Ανταγωνισμού να τις διαπιστώσει και να επιβάλει σε βάρος της τα μέτρα που ορίζονται στην επίμαχη πράξη της (επιβολή υποχρέωσης παύσης των παραβάσεων και παράλειψής τους στο μέλλον, υπό την απειλή προστίμου) είχαν πράγματι παραγραφεί, καθόσον (α) όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, μεταξύ του χρόνου παύσης της χρονικώς τελευταίας παράβασης (31.12.1995) και του χρονικού σημείου έναρξης διερεύνησης της υπόθεσης από την Επιτροπή Ανταγωνισμού, η οποία θα μπορούσε να διακόψει την παραγραφή, παρήλθε χρονικό διάστημα δεκαετίας, δηλαδή πολύ μεγαλύτερο από την πενταετία που προβλέπεται στο άρθρο 1 (περ. β') του Κανονισμού 2988/74 και (β) η επίδικη πράξη της Επιτροπής Ανταγωνισμού εκδόθηκε το 2011, δηλαδή πολύ πέραν της δεκαετίας (από

την παύση της παράβασης) που ορίζεται στο άρθρο 2 (παρ. 3) του ίδιου Κανονισμού. Συνεπώς, για τον ανωτέρω λόγο, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί, κατ' αποδοχή της κρινόμενης αίτησης. Περαιτέρω, δεδομένου ότι η υπόθεση είναι εκκαθαρισμένη κατά το πραγματικό της, το Δικαστήριο την διακρατεί, δικάζει και, για τον ίδιο λόγο, δέχεται την προσφυγή, ακυρώνει την 517/VI/3.3.2011 απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού και απορρίπτει την παρέμβαση της εταιρείας ΕΛΚΕΤΕΚ Α.Ε..

Διά ταύτα

Δέχεται την αίτηση.

Αναιρεί την 3793/2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Διακρατεί την κρινόμενη υπόθεση, δικάζει την προσφυγή και δέχεται αυτήν.

Ακυρώνει την 517/VI/3.3.2011 απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού.

Απορρίπτει την παρέμβαση της εταιρείας ΕΛΚΕΤΕΚ Α.Ε..

Διατάσσει την απόδοση στην αιτούσα των παραβόλων τα οποία κατέβαλε στο Συμβούλιο της Επικρατείας και στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών.

Επιβάλλει στην Επιτροπή Ανταγωνισμού τη δικαστική δαπάνη της αναιρεσεύουσας, η οποία ανέρχεται σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 18 Μαρτίου 2015

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Ε. Γαλανού

Α. Ζυγομπίτσα

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 20ής Μαΐου 2015.

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος

Η Γραμματέας

/ Ν. Μάρκουλάκης

Κ. Κεχρολόγου

